
Uvod

Prvo, činjenice: "Ćorava kutija" rođena je decembra 1990. godine, kad se, potpuno pogrešno, učinilo da je televizijski teror dostigao vrhunac; u to doba umislio sam da je korektno pratiti TV-programe, pisati o emisijama i tadašnjim političkim junacima. Želeo sam da makar na papiru ostane zabeleženo kako se ludilo širi i koji su mu simptomi. Međutim, Televizija se nije tu zaustavila: kako se paranoja brzinom svetlosti prenosila sa ekrana, tako je čitav program poprimao sve apsurdnije dimenzije. Više se nije znalo gde završava život, a gde počinje Televizija.

Tu negde "Ćorava kutija" prestala je da bude puki hroničar naših televizijskih lobotomija; bez dozvole autora, "Ćorava kutija" se otrgla i krenula u pravcu srpske političke fantastike, ne sluteći da će i u svojim najbizarnijim trenucima opet biti bliska stvarnosti ili identična sa njom.

Iz moje lične vizure, "Ćorava kutija", pre svega, liči na strip: ona je i pisana u slikama, fragmentima i kadrovima, ona ima svoje stalne i svoje povremene junake, ona operiše fikcijom koliko i faktografijom, sa možda ne uvek uspelom idejom da čitaoci teško razluče zbilju od fantastike. Ambicija da osmislim savršenu pometnju i potpuni kaos potpomogli su svi oni koji su umislili da je značajno baviti se politikom: bez njih, bez njihovih izjava i mentalnih nastupa - ove knjige ne bi bilo.

Čitajući nanovo ove tekstove ne čini mi se da njihova relevantnost izvire iz činjenice da sam baratao sa živim ljudima i njihovim karakterima: ako uopšte nečeg važnog ima, to je prisustvo doslednog ludila kod onih ličnosti koje su nas poslednjih godina uvukle u rat, bedu i čamotinju. O toj i takvoj doslednosti govori slučajan podatak da se kroz "Ćorava kutiju" od njenog početka provlače gotovo isti likovi sa is-

tim replikama, istim mapama i istim sekirama; možda se u toj odgoneci krija zagonetka - kako nam se & zašto ovo dogodilo.

Politička fantastika tipa "Ćorave kutije" sigurno vam neće pružiti jedini pravi i jedini istinit odgovor na ovo pitanje; ambicije ovih tekstova počinju i završavaju na crnohumornoj opomeni, na detalju, na gorkom smehu i nekakvoj blesavoj i neuravnoteženoj nadi da nade, uprkos svemu, ima.

A sad, svi na svoj zadatak: čitajte "Ćoravu kutiju"!

Septembar 1993.

Petar Luković